

Франція-Німеччина: заново відкриваючи сенс історії

Президент Франції Емманюель Макрон перебуває з державним візитом у Німеччині з 2 по 4 липня.

Ніколи ще накопичення розбіжностей між двома країнами не було настільки очевидним. Енергетична політика, оборонна політика, економічна та монетарна політика, екологічна політика - здається, все роз'єднує дві провідні економіки Європи, які все ще залишаються "двигуном" Європейського Союзу.

Німеччина здається паралізованою потрясіннями у повоєнному середовищі, які дозволили їй відбудуватися; Франція розчарована тим, що її очікування не отримали належного визнання. Ця напруженість зараз виплескується на Європейський Союз, де обидва партнери часто стикаються з протиріччями.

Водночас уроки європейської історії очевидні: дві сусідні та близькі за рівнем розвитку нації на одному континенті приречені або уживатися, або конфліктувати.

Саме тому історична декларація Шумана від 9 травня 1950 року та підписання Єлисейського договору 22 січня 1963 року стали справжнім стратегічним проривом, який приніс довготривалий мир та процвітання на континенті, відкривши нову сторінку в його історії.

Європейське будівництво часто дозволяло гравцям по обидва боки Рейну знаходити спільну мову навіть у найскладніші часи. Використовуючи безпрецедентні інструменти, вони змогли побудувати довіру, необхідну для подолання звичної та цілком природної розбіжності поточних інтересів на користь ширшого, довгострокового бачення.

Валері Жискар д'Естен, один з маловідомих будівничих цього альянсу, справедливо говорив про необхідність "близькості" між лідерами. Він продемонстрував це у відносинах з тодішнім канцлером Гельмутом Шмідтом, що принесло велику користь нашим двом країнам та Європі в цілому. Гельмут Коль також знав, як створити цю близькість.

Це був єдиний спосіб подолати неминучі розбіжності у повсякденному веденні справ. Надання переваги спільному довгостроковому вибору полегшує часто дуже технічні переговори, які доводиться вести щодня.

Хоча спонтанний обмін баченнями та аналізом по обидва боки Рейну ніколи не був легким, ця довіра, схоже, зменшилася.

Різномірда німецька коаліція не є ідеальною для адаптації до абсолютно нового контексту; за замовчуванням вона занадто часто продовжує чіплятися за ордо-лібералізм, який насправді несе відповідальність за кризу державного боргу, а також за бюджетну та монетарну політику, вписані на скрижалях справжнього меркантилізму; вона дорого платить за помилковий економічний, енергетичний та оборонний вибір. Возз'єднана, вона створює враження країни, що віддає перевагу самотній долі.

У Франції питання збереження суверенітету все ще має значний вплив на публічні дебати. Дехто продовжує вважати себе окремими у світі: не бажають грати в гру європейської співпраці, незважаючи на те, що вона є гарантом могутності та ідентичності їхньої країни. Вони не змогли побачити, що насправді в Європі ХХІ століття нічого не було можливе без держав, які самі все частіше закликають до втручання з боку Союзу. Боротьба з Covid, відновлення економіки, монетарна стабільність та фінансування цифрових та екологічних перетворень були б неможливими без Європейського Союзу.

Настав час знову відкрити для себе відчуття історії та відповісти на виклики, які вона ставить перед нами.

Лише повернення до довіри, поглиблений діалог про геополітичне майбутнє континенту та його унікальність, заснований на переконанні, висловленому на суспільний загал, що вони не зможуть відповісти на всі виклики нового світу поодиночі, може дозволити їм виправдати очікування своїх народів.

Будемо сподіватися, що цей державний візит, який обрав пріоритетом діалог з громадянами, допоможе відновити довіру, яка є життєво важливою для наших країн та для Європи.